

syn til den ganske ufuldstændige, ganske utilstrækkelige Desarmering, som i Virkeligheden kun er en Desarmering paa Papiret. Man beholder altsaa Befalingsmændene i Fæstningsartilleriregimentet, og saa har man der, siger den højtærede Minister, Personel til at føre Tilsyn med disse Magasiner. Det er fuldkommen rigtigt, man har der Personel, der kan føre Tilsyn. Men man har sandelig ikke Personel, der kan foretage Bevogtning. (Afbrydelse af Forsvarsministeren). Ministeren siger, at det har man aldrig haft. Ja, jeg har dog ligget adskillige Aar ude paa Landbefæstningen og ved, hvorledes Forholdet har været, at man enten har haft Skildvagter eller har haft Patrouiller, der flere Gange i Døgnet har afpatrouilleret de forskellige Strækninger og naturligvis holdt Øje med, om der var et eller andet usædvanligt i Nærheden af Indgange, være sig til Konstruktioner, Magasiner eller andet. Det er lige saa ude paa Amager langs Strandvejen, hvor der ogsaa findes Krudtmagasiner; der har man sandelig en Bevogtning. Jeg kan overhovedet ikke tænke mig, at man turde lade en Opsynsmand ved et eller anden Fort, der dog i Almindelighed bor noget langt borte fra Fortet, være den eneste, der havde Bevogtningen af de Ammunitionsmængder, som opbevares derude. Jeg kan ikke se, at det vilde være forsvarligt. Der vilde følge et saa overvældende Ansvar med, at anvende en saadan Metode, at jeg tror, ingen turde paatage sig det. Vil man beholde Fæstningsartilleriregimentets Befalingsmænd, og vil man, som det jo er antydet, i det kommende Aar nøjes med en mindre Indkaldelse til Tjeneste, kunde man vel dog i dette Tilfælde gaa den Vej at sige: Fæstningsartilleriregimentet opretholdes, men faar ikke saa stort Mandskab, som det tidligere har haft, i den første Periode. Derved tror jeg, man vilde være paa den sikre Side. Man vilde da have Mandskab til Raadighed, hvor Talen er om Desarmering og om Flytning af Ammunition. Lad os blot tænke paa den tilfældige Arbejdskraft, man skulde have. Denne Arbejdskraft kan man ikke som i gamle Dage, da man byggede Fæstningen, indkvartere derude. Det er ganske udelukket; det finder Folk sig ikke i nu om Dage. De faar en ganske god Vej at gaa fra deres Hjemsted til deres Arbejdssted og den samme Vej at tilbagemlægge om Aftenen, og vi har de 8 Timers Normalarbejdstid. Resultatet deraf vil

blive — det føler jeg mig ganske overbevist om —, at de Udgifter, der vil være forbundne med Flytningen, Desarmeringen etc., vil stige til det 5—10 dobbelte af, hvad det vil koste, hvis man opretholder Fæstningsartilleriregimentet og beholder en om end beskeden Styrke til Hjælp i disse Øjemed. Man kan heller ikke, selv om Ammunitionen kun skal flyttes en kort Strækning, overlade dette Arbejde til tilfældigt Arbejdsmandskab, det er ganske udelukket. Man maa have Folk, paa hvilke man kan stole, Folk, som har nogen Øvelse og Erfaring i at behandle den Slags Sager. De Folk har man til Hjælp, saafremt man bevarer Regimentet, og det eneste, der bliver Tale om, naar Ministeren vil gaa med til, hvad jo er ganske rigtigt, at bevare Befalingsmændene indtil videre, er at lade nogle Folk blive inde ved Regimentet. At denne Foranstaltning vil blive langt billigere, er dog ogsaa et Hensyn, som vi bør tage i disse Tider; man plejer dog at være taknemmelig for en Anvisning paa en Vej, ad hvilken der vil kunne spares mange Penge. Det forekommer mig derfor, at alting taler for at lade Regimentet bestaa i hvert Fald indtil disse Arbejder er afsluttede.

Den højtærede Minister siger, at Bekymringerne med Hensyn til Opbevaringen af Ammunitionen mærkede man ikke noget til, den Gang man gjorde Anstregelser for at faa mere Ammunition. Nej, for det første var det nødvendigt paa det Tidspunkt at sikre sig saa megen Ammunition, som det overhovedet var muligt at fremskaffe, men for det andet var Forholdet, som jeg gentagende har peget paa, dette, at da kunde man bevogte de Magasiner, hvori Ammunitionen opbevaredes.

Jeg er ganske paa det rene med, at Navneligheden mellem „Fæstning“ og „Fæstningsartilleriregiment“ for Ministerens Vedkommende ikke har spillet nogen som helst Rolle. Jeg tror, det var ganske ligegyldigt i saa Henseende, hvilket Navn man havde brugt; for Ministeren gælder det jo kun om at komme Hærloven af 30. September 1909 til Livs i videst mulig Udstrækning, det, Ministeren ogsaa gjorde den Gang, den var til Forhandling og Afgørelse her i Tinget. Men for os andre drejer det sig om, indtil den nye Ordning kommer, at opretholde denne Ordning og ikke foretage stykkevisse Ændringer og Ændringer af saa indgribende Karakter som dem, der her er Tale om.

Den højtærede Minister sagde, at selv